

הפטרת בהר

ספר ירמיה, פרק לב

וַיֹּאמֶר יְרָמִיָּהוּ תֵּיחֶזֶב אֱלֹהִים לְאַמְرָה: זֶה נָעַם חֲנִמָּאל בּוּ-שָׁלָם (ד' ז')
בָּא אֵלֶיךָ לְאַמְרָה קְנָה לְכָא אֶת-שְׂדֵי אֲשֶׁר בְּעַנְתּוֹת כִּי לְכָא מִשְׁפָט הַגָּאֵל
לְקָנוֹת: חַזְבָּא אֲלֹהִים חֲנִמָּאל בּוּ-דָן כִּי בְּכָר יְהוָה אֶל-חֶצֶר הַמְּטֻרָה וַיֹּאמֶר
אֲלֹהִים קְנָה נָא אֶת-שְׂדֵי אֲשֶׁר-בְּעַנְתּוֹת אֲשֶׁר | בָּאָרֶץ בְּנֵיכֶם כִּי לְכָא מִשְׁפָט
הַיְרָשָׁה וְלְכָא הַגָּאֵל קְנָה-דָּלָךְ וְאֶלְעָכָב כִּי דְבָרִי-תְּהָוָה הוּא: טַוְאַקְנָה
אֶת-הַשְׁלָה מִאֵת חֲנִמָּאל בּוּ-דָן אֲשֶׁר בְּעַנְתּוֹת וְאַשְׁקָלָה-לוּ אֶת-הַכְּסָף
שְׁבָעָה שְׁקָלִים וְעַשְׂרָה מֵקְסָף: יְאַכְּתָב בְּסֶפֶר וְאַחֲתָם וְאַעֲד עֲדִים
וְאַשְׁקָל הַכְּסָף בְּמַאוֹזִים: יְאַזְכֵּחַ אֶת-סְפִיר הַמְּקָנָה אֶת-הַחֲתִים הַמִּצְוָה
וְמַחְקִים וְאֶת-הַגְּלִילִי יְבּוּאֵת אֶת-הַסְּפִיר הַמְּקָנָה אֶל-בְּרוּךְ בּוּ-נְרִיאָה
בּוּ-מִחְסִיסָה לְעַיִּיל חֲנִמָּאל דָּן וְלְעַיִּיל הַעֲדִים הַפְּתִבְשִׁים בְּסֶפֶר הַמְּקָנָה
לְעַיִּיל כָּל-הַיְהוּדִים הַיְשָׁבִים בְּחֶצֶר הַמְּטֻרָה: יְגּוֹאֵל אֶת בְּרוּךְ לְעַיִּינֵיכֶם
לְאַמְרָה: יְד כְּה-אָמְרָה יְהוָה צְבָאות אֱלֹהִים יְשָׁרָאֵל לְקֹזֶם אֶת-הַסְּפִינִים הַאֲלָה
אֶת סְפִיר הַמְּקָנָה הַזֶּה וְאֶת הַחֲתִים וְאֶת סְפִיר הַגְּלִילִי הַזֶּה וְנִתְּנָהָם
בְּכָל-חֶרֶש לְמַעַן יַעֲמֹדוּ יָמִים רַבִּים: טו כִּי כָה אָמְרָה יְהוָה צְבָאות
אֱלֹהִים יְשָׁרָאֵל עוֹד יְקַנֵּי בְּתִים וְשְׂדֹות וְכַרְמִים בָּאָרֶץ הַזֶּאת:
טו וְאַתְּפַלֵּל אֶל-יְהוָה אֶחָרַי תַּתְּנִיל אֶת-סְפִיר הַמְּקָנָה אֶל-בְּרוּךְ בּוּ-נְרִיאָה
לְאַמְרָה: יְהִי אֶתְהָ אֶדְתִּי יְהוָה הַנָּה | אַתָּה עָשִׂית אֶת-הַשְּׁמִילִים וְאֶת-הָאָרֶץ
בְּכָמָךְ הַגְּדוֹלָה וּבְזָרָעָה הַנְּטוּיָה לְאַיִּפְלָא מִמְּקוֹם כָּל-דָּבָר: יְחִיעָשָׂה חָסֵד
לְאֶלְפִּים וּמְשָׁלָם עַזּוֹ אֶבֶות אֶל-חַיִק בְּנֵיכֶם אֶתְרִיכֶם הַאֲלָה הַגְּדוֹלָה הַגָּבוֹר

יהנה צבאות שמו: יט גדל העלה ורב העילילה אשר-עינית פקחות על-כל-דרכיו בני אדם לחת לאיש כדרבי וכפמי מועליו: כאשר שמתו אותם ומפטים בארץ מצרים עד-היום הוה ובישראל ובאדם ותעשה לך שם ביום הזה: כא ותצא את-עמך את-ישראל מארץ מצרים באתות ובמופתים ובין מצקה ובازוע נטויה ובמורא גוזל: כב ותפנו להט את-הארץ הזאת אשר-נשבעת לאבותם לחת להם ארץ זבת חלב ודקש*: כג ויבאו וירשו אותה ולא-שמעו בקולך וברטורך [ובתורתך] לא-הלו את כל-אשר צויתה להם לעשות לא עשו ותקרא אתם את כל-הרעה הזאת: כד הנה הסללות באו העיר לכך והעיר נתנה בין כבושים הנלחמים עליה מפני חרב וחרב ומהבר ואשר דברת היה והנה ראה: כה ואותה אמרת אליו אדני יהוה קנה-לך השדה בכספי והעד עדים והעיר נתנה בין הבושים: כו ויהי דבר-ירחא אל-ירמיהו לאמר: כז הנה אני יהוה אלהי כל-בשר הממען יפלא כל-דבר:

* Sefardim end the Haftorah here